

ИСУС И ПРОШКАТА

Дейвид Уилкерсън

1 Януари 1979

Най-трудното нещо на света за християните е да простят. След всичките разговори за прошка, възстановяване и изцеление в църквите, много малка част от това наистина се демонстрира. На всички нас ни харесва да се мислим за миротворци, за такива, които помагат на падналите да се изправят, които винаги прощават и забравят. Но дори и най-духовните днес са виновни, че са наранили братя и сестри като не са им показали дух на простителност.

Дори и най-добрите християни намират за трудно да простят на онези, които засягат гордостта им. Нека да приемем, че двама добри приятели християни са се „скарнали“, след което единия е наистина много ядосан. Те рядко си признават, защото прикриват непростителния си дух зад фасадата на вежливи разговори, мили думи и покани като „ела да се видим някой път.“ Но никога няма да бъде същото. Ние всъщност не мразим този човек, но изглежда казваме: „Нямам нищо против него, но просто го държа далеч от живота си. Нека върви по неговия си път, а аз ще си вървя по моя.“ Просто игнорираме хората, на които не можем да простим.

Най-трудно се прощава на неблагодарни хора. Обичали сте някого, който не ви е обичал. Жертвали сте се за да помогнете на приятел в нужда, само за да ви критикува той след това или да приеме помощта ви за ваше задължение. Човекът, заради когото вие оставихте собствените си дела, за да му помогнете в замяна не ви показва нищо друго освен неблагодарност и егоизъм. Добрите ви намерения са криворазбрани, а добрите ви дела са погрешно възприемани като мотивирани от егоизъм. В неверието си вие възкликвате: „Как може да са такива, след всичко, което направих за тях? Това ли получавам за награда, че имам голямо сърце?“ някога прощаваме ли на този неблагодарен човек? Много, много рядко. Усмихваме им се, махаме им с ръка от далеч, но решаваме „никога повече да не правим нищо за тях.“

Смятаме за почти невъзможно да простим на някого, който ни е излъгал. Най-припярни сме да ни простят собствените ни лъжи и грешки, но нищо не ни разгневява по-силно от това да открием, че някой ни е излъгал. Считаме го като скъсване на приятелските отношения. Толкова бързо губим уважението си към този човек. Ако пък простим това винаги е придружено със: „Ще ти простя този път, но ако още веднъж ме излъжеш сме до тук.“

Не можем да простим на тези, които ни казват, че грешим. Вярвайки, че имаме добра причина за всичко, което правим, ние считаме почти невъзможно да простим на човек, който смята, че сме направили грешка. Вместо да чуем внимателно какво ни казва този човек, ние влизаме в дълги и подробни обяснения, оправдаващи действията ни. Колкото по-близо до истината са критиците ни, толкова по-малка е вероятността да им простим, че са ни направили забележка.

Банкова чиновничка ми върна десет долара повече. Аз се усмихнах, върнах и десетте долара и казах: "Госпожо, направила сте малка грешка. Върнахте ми десет долара повече." Тя избухна. Бузите се зачервиха от яд и ми отговори: „Какво желаете – медал за честност? Всеки допуска грешки." Точно такива сме и много от нас. Не ни харесва да ни напомнят за грешките ни и на тези, които ни ги напомнят, дори и с любов, обръщаме гръб, вместо да им благодарим.

По-голямата част от християните не разбират първото нещо за това как да се отнасят към критицизма – най-вече принтиран или написан критицизъм. Критично писмо разпалва всякакъв вид гняв. Сядаме и точка по точка се борим като ранена мечка. Химикалката плува върху река от отровно мастило. Искаме да изясним нещата. Няма да бъдем злепоставени или криворазбрани. Готови сме да защитаваме – на всяка цена – нашата чест и нашата частност. Какво произведение на изкуството в наша защита пишем само! Наранената гордост ни прави много красноречиви, когато искаме да докажем правотата си.

Дори на тези от нас, които сме се научили никога да не отговаряме на критиците си и да складираме всичкия писан по наш адрес критицизъм ни е трудно честно да простим на автора на критицизма. Казваме си така по въпроса: „Няма да ти отговарям, но някой ден Бог ще ти напомни за това! Един ден ще си платиш!" Вместо да простим и да забравим, ние позволяваме на недоволството ни да тлее в продължение на месеци и дори години, изчаквайки удобен момент да се срещнем лице в лице с критика и да го „поставим на мястото му".

Вярвате или не, но ние трябва да се научим да прощаваме първо на Бог. Бог никога не е съгрешил против никого от нас, но това не ни спира да държим едва доловим яд срещу Него. Толкова често отиваме в присъствието Му, за да се молим, а нещо дълбоко в нас ни тормози относно това, че Той не е направил нещо както ние сме си мислели, че трябва да направи.

Една тийнейджърка ми изповяда: „Господине, преди две години майка ми и баща ми загинаха в автомобилна катастрофа. И двамата бяха ръкоположени служители и бяха най-добрите и богобоязливи родители, които един тийнеджър може да има. През изминалите две години, всеки ден от погребението им досега, мен малко ме е яд на Господ. Чудех се как можа да позволи да бъдат убити по такъв жесток начин. Той не защитава ли своите си? Понеже имам впечатлението, че Той ме предаде, вече не мога да Му се моля с вяра в Името Му. Какво да правя? Предполагам ще кажете, че съм ядосана на Господ."

Млада двойка, която познавам, и която живее в южен щат, е ядосана на Бог в продължение на почти десет години. Тяхната красива пет годишна дъщеря почина малко след като се разболя от мозъчен тумор. Озлобиха се. Не спряха да ходят на църква, продължаваха да са въввлечени в църковните дела, но вече не вярваха в действието на молитвата. Страх ги е да се отрекат от Бог, страх ги е да Го нарекат лъжец или неверен Баща. Но няма съмнение относно техния дълбок гняв срещу Господ. Никога не са простили на Бог, че „им отне единственото дете."

Виждам този малък дух на непростителност към Христос навсякъде където отида. Млада дама в Уисконсин попита: „Как бих могла някога отново да се моля с вяра? Толкова съм самотна и се нуждая от съпруг-християнин. Започнах да прокламирам всяко Библейско обещание. Упражнявах вярата си, плаках. Знам, че Бог е доволен от живота ми. Но току що всичко се срути. Когато най-накрая се запознах с добър млад мъж и си мислех, че той е човека, когото Бог ми праща, той ме заряза и отлетя. Вече дори не ми говори. Наистина ли Бог отговаря на молитвите? Какво трябва да направя, за да получа отговор? Не искам да обвинявам Бог, но защо Той позволи да ме наранят? Защо трябва да живея сама при положение че всичко, което искам е да дам любовта си на някого?”

Почти всеки християнин е трябвало да се изправи пред този проблем в един момент. Някоя молитва остава без отговор в продължение на седмици и месеци, дори години. Неочаквана болест или трагедия връхлита скъп човек. Случват се неща без никаква причина. Вярата започва да се разклаща. Но Словото говори много ясно, че съмняващ се човек никога няма да получи нещо от Бог.

Исус забеляза тенденцията сред децата Си да задържат яд срещу небето когато планините не се поместят навреме. Той предупреди Петър да не иска нищо когато застане в Божието присъствие докато не прости.

„И когато се изправяте на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Отец ви, Който е на небесата, вашите прегрешения.” (Марк 11:25)

Мисля, че това, което Исус казва е: „Не заставайте в Божието присъствие, искайки планини да се преместят или греховете ви да бъдат простени, ако таите яд против небето в сърцето си. Изкарайте този яд от себе си! Нека Духът на простителността се лее от вас. Извикайте – Бог е верен! Не ни е предал! Ще отговори! Ще снабди! Покорете Му се и Го помолете да ви прости, че сте позволили на тези съмнения да се появят.”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Jesus And Forgiveness](#)